

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

št. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1918.

XXVI. teč.

Cvetoš :

Pod zelenimi kostanji . . .

Pod zelenimi kostanji
včasih smo prepevali,
rádost smo otroške duše
v pesmih razodevali.

Tam pred hišo spet kostanji
kot nekdanj zeleni so —
a mladostni moji drugi
v svetu razkropljeni so . . .

Iv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

3. V šolskih letih.

Otroci imenitnih staršev, kakršne je imel sveti Alojzij, ponavadi ne hodijo v šolo z drugimi otroki vred, ampak imajo doma svoje učitelje. Res, da ni treba takim otrokom vsak dan narediti dolge poti do šole, zato se morajo pa doma toliko bolj pridno učiti, zakaj vsak dan so v šoli vprašani in vsak dan morajo znati, kar so vprašani.

Ko je bil mali Lojzek Goncaga star pet let, je že dobil prvega učitelja. Pisal se je Janez Albertineli. Pa je kmalu umrl. Potem je nastopil učiteljsko službo Julij Bresciani. Vrhutega je pa imel Alojzij Goncaga posebe enega vzgojitelja, ki je poleg blage njegove mamice skrbel, da je Alojzij napredoval ne samo v učenju, ampak tudi v krščanskih čednostih. Ta vzgojitelj je bil Peter Francišek del Turko, doma iz mesta Florence.

Oče Ferdinand Goncaga se je mudil v teh letih deloma na vojski, deloma na dvoru španskega kralja. Ko se je vrnil leta 1576. med svoje, je videl, koliko se je njegov sinček med tem časom že naučil. Všeč je bilo to dobremu očetu. Ni mu pa bilo všeč, da ne kaže njegov sinček nikakega veselja do vojaškega stanu. Tudi se mu je zdel nekam prepobožen. Rad bi bil imel sina malo drugačnega.

Iz tega vzroka, in pa da bi se njegov sin pričel lepe laščine in da bi si pridobil še drugih vednosti in učenosti, ki jih bo potreboval kot prihodnji vladar, je sklenil, da pošlje oba svoja sina, Alojzija in Rudolfa, v mesto Florenco v šolo. Materi je bilo seveda težko, ko se bo morala za dalj časa ločiti od svojih ljubih sinov, a zgoditi se je moralo to, kar je želel oče.

V začetku leta 1577. je odšel bolehni oče s svojima sinovoma v toplice. V jeseni istega leta pa naprej skozi lepo toskansko pokrajino v Florenco. Tisti

čas je pa razsajala po več krajih v Italiji strašna kuga. Zato ni smel nihče brez posebnega dovoljenja v Florenco. Oče Ferdinand je moral zato nekaj časa čakati zunaj mesta. Stanoval je pri bratu omenjenega vzgojitelja.

Ko zve veliki vojvoda toskanski, Franc, da je njegov znanec in prijatelj Ferdinand zunaj in da ne sme v mesto, mu takoj pošlje svoje dovoljenje in ga sprejme z vso častjo. Celo stanovanje odloči Alojziju in Rudolfu v svoji palači. Ker je pa oče želel, da bi živela sinova bolj v samoti, da bi se lažje in bolje učila, zato jima je veliki vojvoda sam najel palačo, koder sta potem stanovala ves čas svojega bivanja v Florenci. Stala je pa ta palača v »Angelski ulici«. Kako pomenljivo: angelski mladenič v »Angelski ulici«!

Nad dve leti je ostal Alojzij Goncaga v Florenci. Učil se je rad in pridno. Gospodje učitelji so imeli obilo veselja s svojim učencem.

V teh šolskih letih prejmejo učenci ponavadi prvič dva sveta zakramenta, ki sta velikega pomena za vse poznejše človekovo življenje: zakrament svete pokore in presvetega Rešnjega Telesa. Poglejmo, kako je sveti Alojzij prejel ta dva sveta zakramenta.

Prvo sveto spoved je opravil še preden je prišel v Florenco. Gotovo jo je opravil prav dobro. Vendar je pa pozneje, v Florenci, jel natančneje pre-mišljevati svojo mladost in je sklenil, da opravi dolgo spoved. Silno vestno se je pripravljaj nanjo. Sram ga je bilo — in tako je obžaloval svoje grehe, da so ga obšle med spovedjo slabosti in da je omedlel. Odnegli so ga iz cerkve na dom. Ko se je pa zopet zavedel, je spoved dokončal. Silno je bil tisti dan vesel. Kakor bi bil nanovo oživel, tako mu je bilo pri srcu. Takrat je sklenil zatrdno, pa res zatrdno, da želi rajši umreti kakor grešiti in navsomoč da hoče paziti na vsa svoja opravila, da ne bi storil nikoli več kaj napačnega.

Še lepše življenje se je pa začelo za svetega Alojzija, ko je prejel v svojem dvanajstem letu prvič kruh vseh sladkosti, sveto obhajilo.

Leta 1580. je obiskal sveti Karol boromejski, nadškof in kardinal v Milanu, v imenu takratnega papeža Gregorja XIII. škofijo brešijansko. V tej škofiji je bil tudi rojstni kraj svetega Alojzija. Ko je prišel škof v Kastiljone, ga je še tisti dan obiskal dvanajstletni Alojzij. Sveti mož je vprašal Alojzija o tem in onem in se čudil njegovim odgovorom. Vprašal ga je tudi, če je bil že pri svetem obhajilu. Odkritosrčno mu je povedal mladenič, da še ni bil. Takrat otroci še niso bili tako srečni, da bi v prvem svitu mladosti, s sedmim letom in še preje, smeli k svojemu najboljšemu prijatelju, k Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Vi, mladi prijatelji, pa niti ne veste, kako hvaležni morate biti za to milost svetemu Očetu Piju X., ki so to dovolili.

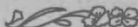
Sveti škof Karol sam je začel pripravljati mladeniča Alojzija na prvo sveto obhajilo. Dne 22. julija leta 1580. je prejel sveti Alojzij prvič nebeško mano iz rok svetega nadškofa samega. Kako lep prizor je to: svetnik podaja svetniku Najsvetejše! Poglejte ga v letošnjem »Vrtcu« na strani 35.

Novo življenje se je potem začelo za svetega Alojzija. Po navodilu svetega nadškofa je odtlej prav pridno prebiral Alojzij katekizem. Nad vse ljuba mu je postala in ostala ta zares zlata knjiga vse življenje. Ljuba mu je bila že prej; a desetkrat ljubša mu je postala zdaj, zakaj iz nje je spoznal, kje je studenec vseh božjih milosti.

Velikokrat je poslej pristopal sveti Alojzij k svetemu obhajilu. In kako se je nanje pripravljal! Cel dan je bil v mislih in molitvah samo pri Jezusu v tabernaklju. In ko je pristopil k svetemu obhajilu, se je vedel tako lepo, tako zbrano in pobožno, da je bil ginjen vsakdo, kdor ga je videl.

Otrok moj! Veliko imaš, če srčno ljubiš svojega Boga v sveti hostiji. Ne veliko — vse imaš. Rad prihajaj k njemu! Sveti Alojzij ti kaže pot. Pojdi za njim! Marsikatero pot svoje mladosti boš znabiti kdaj obžaloval, pota k svetemu obhajilu pa nikoli.

(Nadaljevanje.)

Stric Peter:

Naš petelin in vrabci.

Kikeriki-i-i-i! — Kikeriki-i-i-i! —

Hej! Ali ga ne slišite, ali ga ne vidite tega gospoda? To vam je pravi pravcati postavljajč! Kako pokoncu hodi, kako polagoma stopa, kakor kak vojskovodja pred svojo armado. No, saj je pa tudi lahko ponosen na svoj visoki stan in na svojo veliko oblast ta kokodaj. Vse dvorišče in ves prostrani vrt za hišo noter gor do meje, kjer rastejo spomladi zvončki, trobentice in nedolžne vijolice, vse je pod njegovim nadzorstvom. In na tem prostoru vlada on kraljevski, strogo sicer, toda pravično.

Vsako jutro, ko se prične tam onstran Črnivca daniti, se že zbudi naš petelin. Oprezno pogleda okrog sebe, če je še vse po starem, strese se, zatrepeta s peruti in — kikeriki-i-i-i! se razlegne daleč, daleč naokoli. Takoj nato se pa oglasi sosedov petelin in nato vsi drugi, lepo po vrsti, kar jih je v vasi. Kokoši se začno premikati in kmalu poskačejo z gredi na dvorišče. Tam se prične potem iznova vsakdanje življenje in gospodarstvo našega mogočnega petelina.

Ah, kako pa tudi pazi naš petelin na svoje podložnice in podložnike! Na celo kopo kokoši, jarec, koconogih kokelj in razposajenih piščancev. Bog ne daj, da bi se kateremu njegovih ljubljencev zgodilo kaj hudega! Ako le kaka kokoš ali kako pišče nekoliko zakriči kje v kotu, brž je petelin zraven in natanko preišče, kaj se je zgodilo. Če se stepeta dve kokoši med seboj, hitro priteče zraven in takoj ugame do pičice vse, kdo je začel prepir. Hudo okrega eno kokoš in, če še to ni dosti, jo pa za kazen še okavsca, da je grdo. To pa stori le zato, ker mu je veliko na tem, da so vse kokoši dobre, pridne in poštene, kakor je on sam. Red in mir hoče imeti v svojem kraljestvu.

A doma si že napravi naš petelin mir. Toda s

tujci je drugače. Posebno enega sovražnika ima, ki ga menda ne bo nikdar ukrotil. Kaj mislite, katerega neki? — To so vrabci, tisti vlačugarji, poredneži, neubogljivci, nevoščljivci, kričači, potepuhi, ki ne delajo nič drugega kakor kradejo, dražijo in vpijejo nad vsakim, ki se jim le bliža: Živ, živ! Ali si živ? Ali si še živ? Živ sem, živ! — To so tisti sovražniki petelinovi, da jih ima v želodcu: jeze ga pri vsaki priliki. Pa kako bi tudi ne jezilo našega petelina-poštenjaka? Poslušajte!

Moj oče so naredili iz ploščevine velikega petelina, lepo ponosno stoječega, z velikimi ostrogami na nogah, s širokim repom in z visokim grebenom na glavi — prav takega, kakršnega vidite na kakšnem zvoniku. Nato so ga lepo pobarvali, da je bil prav podoben našemu petelinu, in ga pritrdili z debelim drogom vrh hlevne strehe. — Naš domači petelin je vse to videl in nekako ponosno se je oziral na svojo podobo vrh strehe, ki se je sukala v vetru in svetila v pomladanskem solncu — češ: glejte, glejte, tisto sem pa jaz!

A ti preklicani vrabci so kmalu skazili petelinu samoljubno veselje. Pa zakaj? —

Vsako jutro so natresli mati perutnini poln pehar žita. A preden so prišle kokoši s petelinom k žitu, je bilo že vse polno vrabcev ondi. Petelin pa — ne bodi len — brž nadnje, in raztepli so se na vse strani. To pa ni bilo nič povšeči vrabcem. Sklenili so, da se maščujejo nad petelinom. Izpazile so njih modre glavice, kako gleda gospod petelin s ponosom na svojo podobo vrh strehe in kako se izprehaja nato ošabno sredi svojih podložnikov po dvorišču. To so si dobro zapomnili.

Ko se nekega jutra petelin zopet izprehaja po svoji stari navadi po dvorišču, pogleda tudi samozavestno na streho — na svojo podobo. »Tisti sem pa jaz!« Toda — kar zasliši s strehe sem hrupen ptičji smeh: »Hi, hi, hi, hi-i!« Natančneje pogleda. In kaj vidi? — Na strehi cela jata vrabcev, ki se zvirajo po petelinu vrh strehe, uganjajo burke in kričijo na ves glas. Eden se vsede petelinu na hrbet,

drugi se skobali na petelinov rep in gleda zaničljivo dol, kjer stoji petelin ves trd od jeze... A vrabci priletavajo še vedno od vseh strani in kriče: »Hi, hi, hi!! — Ali si ti živ? Ali si še živ? — Živ, živ, živ! — Nisi živ! — Nisi ži-i-iv!!« — To je bilo pa vendar petelinu preveč. Osramočen pobegne z dvorišča in se skrije v drvarnico. Ondi ostane skrit ves dan, noter do večera. Nič več ni rekel: »Tisto sem pa jaz!«

Petelin je od ondaj jezen na vse vrabce. Gorje, če mu kateri pride pod kljun!

Fr. Bevk:

Komarji.

Zz-zz-zzi!
Mi bi radi
pili kri —!

Kje dobimo
krvce rdeče?,
Nihče dati
nam je neče,
da si žejo
pogasimo,
da si lažot
utešimo.

Pa sami jo
bomo uzeli
uzeli, uzeli,
odfeteli...

Zz-zz-zzi!
mi bi radi
pili kri...!

J. E. Bogomil:

Na domačem dvorišču.

Putke, putke, putke! Na, na, na, putke, na!«
Vsako jutro se je tako oglasila Drobničeva Marijanica s peharjem ali vedrcem v roki. In iz vseh kotov in koticov je prihitela raznovrstna perjad pred Marijanico. Milo se je ozirala proti tisti posodi, ki jo je imela Marijanica v rokah. Saj je hranila tista posoda polno bogastva za želodčke vseh lačnih, ki so se zbirali okrog Marijanice in nad Marijanico.

Marijanica ima namreč za vsako živalco prijazno besedico. Tako modro se pogovarja z njimi, kakor bi imela pred sabo kdove kako razumna bitja.

»Čopka, kaj me pa danes tako gledaš? Ali si že vse pojedla? Na, še malo, da boš bolj pridno nesla.«

»Ti pa, goska dolgonoska, tistole pojej, vidiš! Vse je zate.«

»Grahica, ti si pa sitna! Drugim kradeš. Na, tole je tvoje.«

»Oh, rjavček, ti moj golobček, ti si pa tudi že vstal? Na, da ne boš lačen.«

Ko tako dobi vsak Marijaničen hranjenček svoj delež, se kmalu razide vsa družinica. Golobje zagrulijo pred golobnjakom svoj jutranji pozdrav, gosi in race zabrozgajo po vodi in iščejo črvov, petelin in kure se pa spravijo na pašo po travi, dokler se ne poizgube po gnezdih. Petelin gre pa ondaj počivat v hladno senco.

Tako mine dopoldne. Opoldne pa zopet stoji ves zbor polnoštevilno pred Marijanico. In proti večeru zopet. Kako krotke so te živalce! Kar iz roke jedo Marijanici in nič se ne boje svoje gospodarice.

Sevé, Marijanica je pa tudi krotka z njimi. Saj je dobro, usmiljeno dekle, ki ve, kaj pravi Duh božji: »Pravičnemu se tudi žival smili.«

Na domačem dvorišču.

Alba: **Jezusčkova šola.**

5. Lilija.

Francika in Janezek hodita k pouku za prvo sveto obhajilo. Dasi sta še majhna, vendar srčno želita prejeti Jezusčka v svoje srce. Saj ga poznata, kako je dober in kako ju ljubi. Gospod katehet je s Franciko in Janezkom v šoli zadovoljen, ker se resno trudita, da bi pripravila Jezusčku lepo, čisto srce.

Danes hitita zopet v Marijin vrtec. Marija ju z drugimi otroki vred takoj popelje k Jezusčku, in Janezek ga zaprosi: »O Jezusček moj, povej mi, katera čednost ti je najljubša?«

Jezusček odgovori: »Moj otrok! Oglej si danes moje Srce s posebno pazljivostjo. Kajne, to vidiš, da se sveti moje Srce kakor čisto zlato in da je kar posejano dragocenih kamenov — svetijo se kakor zvezde na nebu. Moje Srce je sedež vseh čednosti. Povej, ali najdeš tu v mojem Srcu le najmanjši madež? Ali ti ugleda oko le en prašek? In če bi imel orlove oči, bi ne našel v njem ne praška in ne madeža. Glej, moje Srce je najčistejše srce. Ni imelo to Srce nikdar najmanjšega nagnenja do greha in nikdar ni grešilo. Sovraži to Srce vsak, tudi najmanjši greh, ki uniči otrokom prelepo nedolžnost. Ta greh je nečistost. Če bi ti vedel, otrok moj, kako zelo jaz ljubim čistost, bi rajši umrl, kakor da bi si pustil izrvati to čednost. Kdor je čist, je ljubljenec mojega Srca.

V zgled ti bodi bela lilija. Glej, kadar prideš v Marijin vrtec, me najdeš tukaj sredi med lilijami. Lilije so moje ljubljenske. Cvet lilije je snežnobel, da se v solncu kar leskeče. Tako čista in lepa naj bo tudi tvoja duša. Pa glej, otrok moj, če se

lističev lilije le dotakneš, dobé takoj rumene madeže in izgube prvotno lepoto. Pravtako je s tvojim srcem: če ga le malo odpreš grehu, se že pomaže, in njegova lepota izgine. Zato skrbno pazi na svoje čute, otrok moj! Skrbno se ogibaj tudi slabih tovarišev! Pazi, da ne boš nikdar kaj grdega mislil, gledal, poslušal, govoril ali storil. — Liliija rada raste po vrtovih in na polju. Zraste visoko nad druge cvetice, potem šele v vrhu močnega stebelca nastavi svoje krasne cvetove. S tem ti kaže, kako moraš biti pazen, da si ohraniš čisto srce. Dvigaj se v molitvi visoko k Bogu in njemu izročaj v varstvo svojo čistost in nedolžnost.

Sveti Alojzij je zelo skrbel za čednost svete čistosti. Bal se je tudi sence tega greha; zato je bil vedno moj ljubljenec. Skrbno se je ogibal vseh posvetnih veselíc in zabav, vedno pa je imel pred očmi Boga. Sedaj uživa v nebesih veliko slavo in čast. Posnemaj tega svetnika, otrok moj, in prosi ga, naj ti bo zvest pomočnik v nevarnostih.

Marija, moja mati, je tudi varihinja nedolžnosti. Njej se priporočaj, otrok moj, vsak dan. Takole ji reci:

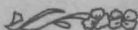
»Tebi, o deviška Mati, ki te nikdar ni omadeževala krivda ne osebnege, ne izvirnege greha, priporočim in izročim čistost svojega srca.«

In Marija zdaj pristopi ter vsadi z veliko skrbnostjo vsakemu otroku v srce belo lilijo. O, da bi bila ta lilija vsaj za dan prvega svetega obhajila vsa čista, tako da bo Jezusček z veseljem vstopil v ta mlada srca kakor v vrt lilij!

Li veš, da bele lilije
so ljubljeneke Gospodove?
Oblečene brezmadežno,
znak čistosti deviške so.

V belini divni se blesté:
Gospod kraljevo oblači vse,
A lepši kakor lilija
je kras deviškega srca.

Če ljubi Jezusa srce
in v čistosti mu vdano je,
Gospod ga ljubi, rajši ima
kot cvetje širnege sveta.

Dan prvega svetega obhajila.

Vesolja je žarelo moje srce dan pred prvim svetim obhajilom. Misli so mi uhajale le k Jezusu, Kralju mojega srca. Hrepenenje po njem mi je tako zrastle v srce, da nisem mogla ponoči spati. Mislila sem: »Še eno noč, in ljubi Jezus pride prvikrat v moje revno srce. Vladar vesoljstva se bo sklenil z menoj. On, ki ga molijo nebesa sveta, bo v meni postavil svoj tabernakelj. Še eno noč — in čudoma bo zlo nebo na zemlji večno svet prizor: revni stvari se bliža njen Stvarnik. Zato izgini z neba luč žarnih zvezdic, in ti biserno solnce priplavaj izza gora!«

Noč je minila, zlato solnce je izšlo. Srebrnočisti glas iz stolpa je oznanil mlado jutro. Srce, polno hrepenenja po Jezusu, mi je kipelo v prsih. In res! — — Prišel je prvikrat v moje revno srce — On, ki ga moli zemlja in nebo.

Prišel je...!

Ž njim sreča, milost, mir in blagoslov
in bila — dasi vsa nevredna — —
živ tabernakelj prvič sem njegov.

Prosila sem ga, naj ne dopusti, da bi se kdaj ločila od Njega, ki je pot, resnica in življenje. Prosila sem ga, naj ostane njegov blagoslov nad menoj in me spremlja po vseh potih mojega življenja.

Tako prihaja ljubi Jezus vsak dan v srca mnogih vernikov, ki se veselijo njegovega prihoda. Dobrotljivi Jezus blagoslavlja njih srca, kakor je blagoslavljal nekdanj male otročiče, rekoč: »Pustite male k meni, ker takih je nebeško kraljestvo!«

Hodimo radi k Jezusu, udeležujmo se vsakdanjega svetega obhajila, da bo Jezus rekel tudi o nas: »Takih je nebeško kraljestvo.«

Kako je Nežica shodila.

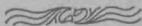
Živel je ubog cerkvenik s svojo ženo Nežo. Koča jima je stala na hribčku. V veselje jima je bila majhna hčerka Nežica. A žalibog, ni še hodila, čeprav je dopolnila že četrto leto. Kadar je spravljala mati Nežico spat, vsakokrat sta molili skupaj večerno molitvico in še en očenaš, da bi Nežica kmalu shodila.

Zbudilo se je nekoč veselo jutro. Škrjanček in sinica sta že na vse zgodaj žvrgolela vsak svojo pesem. Ljudje so že vstali od nočnega počitka, in tudi Nežikini starši so bili že pri delu. Mati so šli kuhat zajtrk, oče pa krmit kravico. Pri zajtrku rekó oče materi: »Veš, kakšno delo naju čaka danes? Šmarčni oltar bo treba napraviti v cerkvi. Črez dva dni bo že prvi majnik.« Kmalu potem sta se napravila oče in mati v cerkev. Mati so nesli Nežiko, oče so šli pa naprej in nesli nekaj rož.

Ko prideta v cerkev, začneta cerkvenik in njegova žena svoje delo. Nežiko pa posadita na klopico nasproti oltarju Matere božje. Mati še naroči Nežiki, naj lepo moli k Mamki božji, da bi vendar shodila. Precej je ubogalá deklica in iztegnila svoji mali ročici, rekoč: »Ljuba Mamka božja, daj, da bom kmalu hodkala.« Komaj je deklica izpregovorila, je že vstala in šla počasi ob klopi. Ko so se oče ozrli po Nežici, so začudeni zapazili, da stoji. Vsa vesela hitita oba, oče in mati, k Nežici in jo vprašata, če je li Marijo prosila. »Seveda sem jo,« pravi Nežica, »zato pa sedaj že lahko hodim.« Vsi srečni pokleknejo starši in se zahvalijo Materi božji za to veliko dobroto.

Po končani molitvi so se odpravili domov. Nežice seveda ni bilo treba nesti. Kmalu je vedela vsa vas za ta čudoviti dogodek, ki se je zgodil v cerkvi. Minilo je potem nekaj let. Nežikini starši so pomrli, svoje premoženje so pa zapustili hčerki. Nežica je pa prodala vse svoje imetje, denar je pa darovala cerkvi, kjer jo je Marija tako milostno uslišala. —

Sama je pa stopila v samostan.

Drobiž.

J. E. Bogomil: **Našim računarjem.**

»Misli si eno številko, jaz ti bom pa povedal, katero si si mislil.«

Tako nagovoriš svojega prijatelja ali svojo prijateljico, brata ali sestro.

»Ni mogoče!« — bo rekel ali rekla.

»Pa je. Boš videl! Kar misli si eno številko. Povedati mi je pa ne smeš!«

»Si jo že mislim.«

»Dobro! Prištej zraven eno!«

»Sem že.«

»Pomnoži z dvema!«

»Sem že.«

»Prištej zopet zraven eno!«

»Sem že.«

»Prištej zdaj še tisto številko, ki si jo mislil.«

»Sem jo že.«

»Če mi sedaj poveš, kar si naračunal, ti bom pa povedal, katero številko si si mislil.«

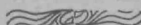
»Naročunal sem 27!«

»Mislil si si pa 8. Ali ni res?«

»Jej, kako si pa uganil?«

Podam ti ključ do te skrivnosti. Obdrži ga zase, pa bodo vsi občudovali tvojo modrost. Če pa že hočeš komu zaupati to skrivnost, jo pa tudi lahko zaupaš brez strahu. Skrivnost je pa takale: Od tiste številke, ki ti jo pove prijatelj, moraš najprvo odšteti 3, in kar dobiš, deliti s številko 3, pa dobiš tisto številko, ki si jo je mislil tvoj prijatelj. To ni nič takega, kaj?

Poizkusi na sledečem zgledu: Tvoj prijatelj si je mislil številko 8: $8 + 1 = 9$, $2 \times 9 = 18$, $18 + 1 = 19$, $19 + 8 = 27$, $27 - 3 = 24$, $24 : 3 = 8$. Tako lahko uga-neš vsako številko, samo če znata ti in tvoj prijatelj prav računati. Sedaj pa le na delo!

Pri krojaču.

„Gospod mojster krojač.
li niste zdravnik vi
strganih hlač?“

„Seveda, seveda, gospa!
Le brž pokazite, kje
luknja zijá.“

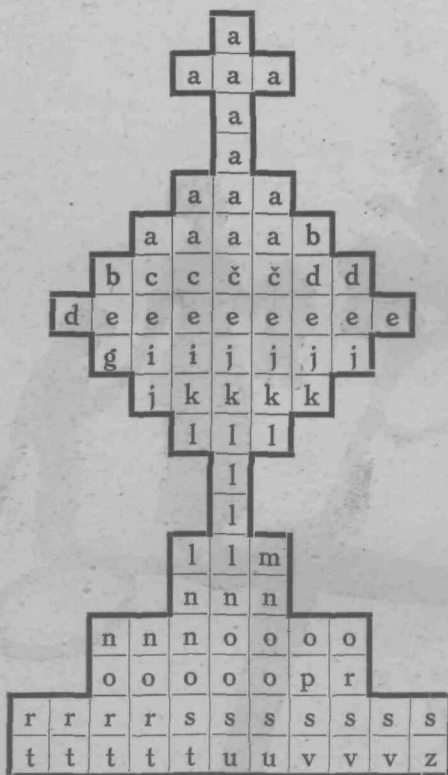
„V kolenu, v kolenu so proč!
Pokrpajte, prosim jih
Mirku čez noč.“

„Pokrpam. A Mirko naj vé:
Za tako mi záplato plača
kronici dve.“

A. Bidovec:

Besedna uganika.

Besede značijo po vrsti:

1. soglasnik,
2. žuželko,
3. samoglasnik,
4. soglasnik,
5. vodno žival,
6. rokodelca,
7. dan v tednu,
8. krivoverca,
9. sad,
10. konjsko opravo,
11. ptiča,
12. soglasnik,
13. soglasnik,
14. domačo žival,
15. del sulice,
16. veliko poslopje, kjer se izdelujejo različne stvari,
17. dobo človeškega življenja,
18. reko na Kranjskem,
19. deželo na severu Amerike.

Če so te besede prav pogojene, se bere po sredi navzdol znano slovensko geslo.

Središki:

Uganika.

1 2 3 . . . — veliko je mesto, v srcu Rusije leži in po starem Kremlju svojem daleč naokrog sloví.

3 1 2 . . . — sad je, ki prav rad ga sladkosnedec-ótrok jé. Zdaj, prijatelj, pa uгани mesta in sadú ime!

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma«. Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. Za upravnštvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.